

Antidogma - Kennedy meggyilkolása és a nem létez? lobbi

2013 december 18. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

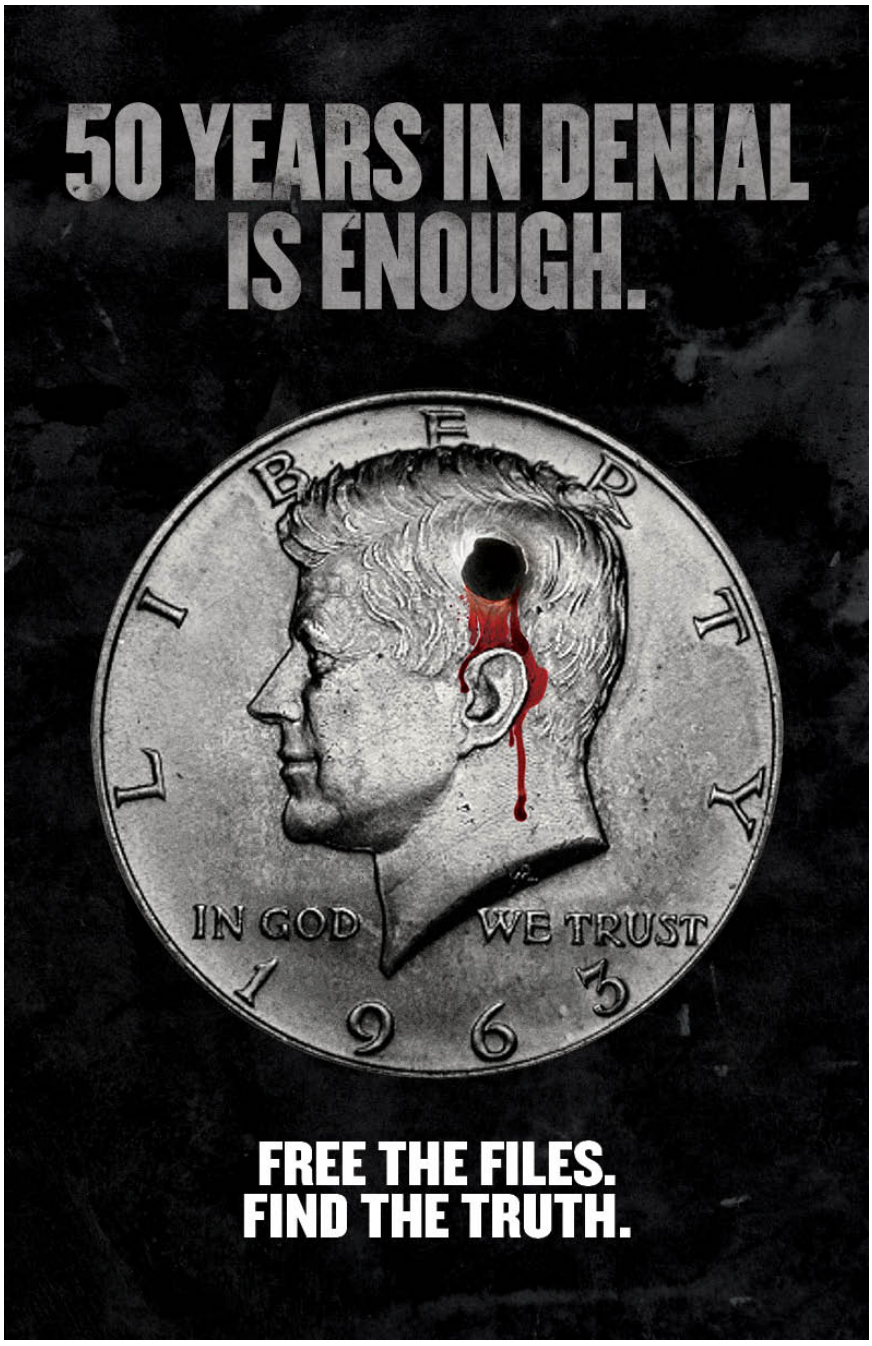
- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

John F. Kennedy meggyilkolásának 50. évfordulója némiképp ismét felszította a - jelek szerint - soha véget nem ér? vitát a magányos tettes hivatalos teóriáját védelmez? konvencionalisták és a különböz? összeesküvés-elméleteket hangoztató konspiracionisták között.

Egy legutóbbi Gallup-felmérés szerint ez utóbbiak ugyan már csak (még mindig ?) az amerikai társadalom 61 százalékát képviselik, de volt olyan id?szak is, amikor öt amerikai közül négy gondolta azt, hogy nem Lee Harvey Oswald követte el a dallasi merényletet, vagy legalábbis nem egyedül.

A történészek azonban állítólag "minden részletre kiterjed?en megcáfolták ezeket az elméleteket", mondja Hahner Péter történész A nem létez? rejtély c. monográfiája megjelenése kapcsán, hozzátéve: "Ma a dokumentumok 98 százaléka hozzáférhet?" (Népszabadság, 2013. november 22.). Ez persze önmagában nem jelent semmit, mert egyes megrögzött konspiracionisták nyilván élnek a gyanúperrel, hogy talán éppen a továbbra is titkosított 2 százalék tartalmazza a lényeget. Ráadásul igencsak tekintélyes mennyiség? anyagról van szó. "A dokumentumok, amelyek több tízezer oldalt tehetnek ki, csak a gy?jtemények egy részét képezik, amelyeket a kormányzati levéltárosok szerint még fél évszázaddal Kennedy elnök meggyilkolása után sem hoztak nyilvánosságra" ("Troves of files on JFK assassination remain secret", The Boston Globe, 2013. november 25.).

Jefferson Morley, a Washington Post volt riportere, a JFKfacts cím? honlap moderátora évek óta folytat jogi csatározást 1100 titkos dokumentum nyilvánosságra hozataláért, amelyeket a CIA továbbra sem hajlandó kiadni, egy 1992-es bírósági döntés ellenére sem. Lamar Waldron amerikai történész, aki nemrég megjelent könyve tanúsága szerint - Hahner Péterrel ellentétben - továbbra is rejtélyesnek véli Kennedy meggyilkolását (The Hidden

History of JFK Assassination, Kindle Edition, 2013 november 12.), a napokban egyenesen a Fehér Háztól kérte, hogy rendelje el az FBI, a CIA és más kormányügynökségek által visszatartott dokumentumok kiadását, amelyek mennyiségér?l a Nemzeti Levéltár egyszer?en nem hajlandó nyilatkozni.

Hahner Péter szerint az összeesküvés-elméleteket Oliver Stone filmje is gerjesztette, amelyben úgymond "mindenki gyanús, kivéve, furcsamód, a Szovjetuniót". Vele ellentétben Paul Findley, Illinois állam republikánus képvisel?je speciel azt tartotta furcsának, hogy "a Kennedy-gyilkosságról írt és mondott összes szó között a Moszad izraeli titkosszolgálat sohasem került említésre" (Washington Report on Middle Eastern Affairs, 1992 március). Oliver Stone ominózus politikai thrillere (JFK, 1991) sem törte meg az ezzel kapcsolatos omertát, ami egyáltalán nem meglep?, ha tudjuk, hogy a film producere, Arnon Milchan volt az izraeli atomprogram egyik f?szponzora.

Majd csak 1994-ben jelenik meg Michael Collins Piper underground-bestsellere (Final Judgment. The Missing Link in the JFK Assassination Controversy), amely a CIA legfels?bb körei, az amerikai szervezett b?nözés és a Moszad kooperációjának tulajdonítja a merénylet kitervelését és elkövetését. Piper tézisét egyébként a néhai elnök levelezését tartalmazó referencia-kötet (The Letters of John F. Kennedy by Martin W. Sandler, Bloomsbury Publ., 2013) kiadója "az összes összeesküvés-elmélet közül az egyik legérdekesebbnek" tart, mert "vitathatatlan, hogy a sajtó és a közvélemény tudtán kívül kemény vita bontakozott ki egyrészt Ben-Gurion izraeli miniszterelnök, aki úgy vélte, hogy nemzete túlélése az atomkapacitás elérését?l függ, másrészt Kennedy között, aki hevesen ellenezte azt". Kettejük kötélhúzását Ethan Bronner, a New York Times f?szerkeszt?-helyettese utóbb "hevesen védelmezett titoknak" min?sítette lapjában (The NYT, 1998. október 31.).

Piper szerint "nagyon széleskör? forrásainak, valamint hírszerzési és szervezett b?nöz?i körökkel fenntartott nemzetközi kapcsolatainak köszönhet?en Izraelnek megvolt az eszköze, a lehet?sége és az indítéka, hogy f?szerepet játsszon az évszázad egyik legnagyobb b?ncselekményében - és meg is tette". Ben-Gurionit ugyanis, aki 1948 óta egészen 1963. június 16-i lemondásáig vezette országát, és aki - Michael Karpin izraeli szerz? szerint - egyenesen "szentnek" tekintette az izraeli atomprogramot, annyira feldühítette Kennedy e téren tanúsított okvetetlenkedése, hogy hivatalának utolsó napjaiban parancsot adott a Moszadnak az amerikai elnök kiiktatására. Más források is meger?sítik, hogy Ben-Gurion valósággal megszállottjává vált a témának, amely nála a totális paranoiáig fajult, mert úgy érezte, hogy Kennedy makacskodása közvetlen fenyegetést jelent Izrael puszta létezésére nézve.

Ahogyan Avner Cohen fogalmaz, "Ben-Gurionnak egyáltalán nem voltak skrupulusai a tekintetben, hogy Izraelnek tömegpusztító fegyverekre kell szert tennie", ugyanakkor viszont "egyetlen amerikai elnököt sem aggasztotta jobban az atomfegyverek elterjedésének veszélye, mint Kennedyt" (Israel and the Bomb, Columbia University Press, 1998). Miután tapasztalta, hogy Kennedy a nyomásgyakorlás különböz? formái ellenére sem változtatta meg a véleményét, Izrael titokban a kommunista Kínával szövetkezett, és mivel mindkét ország elemi érdeke volt az atomfegyverkezés, a Moszad és a kínai titkosszolgálat egyesített er?vel igyekezett kifürkészni az amerikai atomtitkot (vö. Gordon Thomas, Seeds of Fire. China and the Story Behind the Attack on America, Dandelion, 2001).

Ezen az úton haladva az izraeliek létrehozták a dimonai atomtelepet, amikor azonban Kennedy amerikai ellen?röket küldött a létesítménybe, Ben-Gurion utasítására sebtében felhúztak egy kamu változatot is, amelyben természetesen nem találtak bizonyítékokat az atomfegyver-fejlesztésre. Kennedy persze tökéletesen tisztában volt az izraeliek mesterkedésével. "Ezek a kurafik állandóan hazudoznak az atomkapacitásukról", mondta egyik bizalmasának, Charles Bartlett újságírónak. Könyvében Cohen megismétli ezt a kijelentést, szerinte ugyanis Ben-Gurion annyira szívén viselte az atomkérdést, hogy arra a következtetésre jutott: az amerikai vezet?knek még magánkörben sem célszer? elmondani az igazságot Dimonáról.

Mivel Kennedy tovább fokozta a nyomást Izrael titkos atomfegyverkezési programjának feladása érdekében, Ben-Gurion inkább megvált a posztjától. Az amerikai elnök azonban nem kímélte az új izraeli miniszterelnököt, Lévi Eskólt sem. Avner Cohen szerint világosan az értésére adta, hogy az USA Izrael iránti elkötelezettségét és támogatását "komolyan veszélyeztetheti", ha az izraeli vezet?k nem szolgáltatnak "hitelt érdeml? információkat" a nukleáris téren kifejtett er?feszítéseikr?l. Kennedy kérése példátlan volt, és valójában sokkal inkább ultimátumnak t?nt. "Kennedy levele válság közeli helyzetet teremtett Eskól irodájában", írja Cohen.

JFK meggyilkolása tehát közvetlen hatással volt az amerikai cionista lobbira, az USA közel-keleti politikájára és Izrael militarizálódására egyaránt. A "cui prodest" posztulátuma ismét beigazolódott. Alig egy évtized múlva az Izrael-lobbi már úgy elhatalmasodott Amerikában, hogy William Fulbright demokrata párti szenátor egy

tévém?sorban kondította meg a vészharangot miatta: "Izrael ellen?rzi az Egyesült Államok szenátusát: tagjainak nagy többsége, mintegy 80 százaléka feltétel nélkül támogatja Izraelt; mindazt, amit Izrael akar, meg is kapja. Megdöbbent?, amilyen mértékben a zsidók ellen?rzik a médiumokat, és az a gát, amelyet a Kongresszusban kiépítettek. Itt a zsidó befolyás teljesen uralja a terepet, és csaknem lehetetlen megkapni a Kongresszustól valamit, amit nem támogatnak" (Face the Nation / CBS, 1973. április 15.). Szavainak utóbb republikánus képvisel?kollégája, Paul Findley adott súlyt azzal, hogy elmondta: "Elnökválasztási kampánya során egy New York-i zsidó csoport felajánlotta Kennedynek, hogy fedezik a kampányköltségeit, ha engedi, hogy ?k alakítsák a közel-keleti politikáját. ? azonban nem egyezett bele. (...) Elnökként csak korlátozott támogatást nyújtott Izraelnek" (Washington Report on Middle Eastern Affairs, 1992. március).

Michael Collins Piper végkövetkeztetése szerint "a mérleg a következ?: John F. Kennedy szilárdan elhatározta, hogy megakadályozza Izraelt az atombomba gyártásában. Lyndon B. Johnson egyszer?en az ellenkez? irányba fordította tekintetét. JFK halála tehát jótékonynak bizonyult Izrael nukleáris ambíciói számára, ahogyan a bizonyítékok mutatják". Piper elméletét a dimonai létesítmény katonai jellegét leleplez? és ezért Izraelben 18 év börtönre ítélt Mordeháj Vanunu atommérnök is osztja, világosan azzal vádolva a Moszadot, hogy meggyilkolta Kennedyt. Utóda, a vietnámi háborúba belegabalyodott, könnyen befolyásolható Johnson már csak egy tehetetlen báb volt Izrael és amerikai cinkosai kezében. 1965 januárjában például elsüllyesztette az Izrael ellen is kemény atomsorompó-er?feszítéseket szorgalmazó Gilpatric-jelentést, mert tartott az amerikai zsidók reakciójától. Richard Nixon azonban még nála is továbbment a cionista entitással való kollaborálás útján, nem véletlenül nevezte Golda Meir izraeli miniszterelnök "Izrael valaha volt legjobb barátjának".

Avner Cohen Israel and the Bomb cím? könyvének recenziójában Reuven Pedatzur katonai elemz? elismeri, hogy "JFK amerikai elnök meggyilkolása brutálisan véget vetett az amerikai adminisztráció masszív nyomásgyakorlásának Izrael kormányára, hogy ez utóbbi fejezze be az atomprogramját. (...) Kennedy nagyon világosan megmondta az izraeli miniszterelnöknek, hogy semmiképpen sem fogadná el Izrael atomhatalommá válását". Pedatzur így folytatja: "Ha Kennedy életben maradt volna, kétséges, hogy ma Izrael a nukleáris opció birtokosa lenne" (Ha'aretz, 1999. február 5.). Cohen könyve, amely tehát meger?síti a zsidó állam és Kennedy közötti konfliktus tényét, bombaként robbant Izraelben, leleplezései az ország vezet? napilapja szerint "szükségessé tennék Izrael egész történelmének az átírását". A szerz? f? tézise, hogy az izraeli atombomba kérdése kapcsán egy "szentháromság" érvényesül: a homály mint hivatalos politika, a cenzúra mint kényszerít? er? és a tabu mint társadalmi magatartás. Ahogyan Cohen teljes joggal megállapítja, jelenleg Izrael az egyedüli atomhatalom a nyolc közül, amely homályba burkolja ezt a képességét. Mindez különösen aggasztó annak tudatában, hogy "az izraeliek lényegében készek lennének szükség esetén felrobbantani a világot, önmagukat is beleértve, ha arab ellenségeik legy?zéséhez ezt kellene tenniük" (Seymour M. Hersh, The Samson option: Israel's nuclear arsenal and American Foreign Policy, Random House, 1991).

Egy jogállamban a törvények mindenkire vonatkoznak. Legalábbis ezt gondolta a már említett William Fulbright, az amerikai szenátus külügyi bizottságának elnöke, akit megdöbbentett az a tény, hogy a Zsidó Ügynökség által létrehozott Amerikai Cionista Tanácsot (AZC) az érvényben lév? jogszabályokkal ellentétben nem egy "idegen kormány ügynökeként" regisztrálták. Ezért 1962-ben szenátusi meghallgatásokat tartott az anomália felderítésére. Emlékeztet?ül: ekkoriban JFK volt az államf?, fivére, Robert Kennedy pedig az igazságügyi miniszter. A szenátusi vizsgálat eredményeként 1963 októberében - vagyis egy hónappal Kennedy elnök meggyilkolása el?tt - az igazságügyi tárca azt követelte, hogy a Cionista Tanácsot "külföldi ügynökként" vegyék nyilvántartásba. A körülmények szerencsés összejátszása (?) folytán azonban ad acta került az ügy. Kennedy halála kétszeresen is Izraelnek kedvezett, amely így az atomprogramjával kapcsolatos indiszkrét kérdez?sködést éppúgy megúszta, mint az amerikai adminisztráció szívébe plántált dárdahegye (az AZC) idegen ügynökként való regisztrációját. Ilyen véletlenek vannak? Egyes megrögzött konspiracionisták kételkednek ebben. Izrael végül kikecmergett a darázsfészekb?l. Egy államf? meggyilkolása árán.

JFK halála az amerikai kormány átalakítását eredményezte, és fivére megvált az igazságügyi tárcától. Az "idegen ügynök" stigma elkerüléséhez a Cionista Tanács nevet változtatott: immáron bels? lobbivá maszkírozva Amerikai-izraeli Közügyek Bizottsága (AIPAC) néven koordinálja azt a több tucat szervezetet, amelyek azon ügyködnek, hogy az amerikai politikai környezet egy idegen állam érdekében befolyásolják. A jelek szerint igen eredményesen.

JFK meggyilkolásának hivatalos tézisére a Warren-bizottság jelentése tette rá a pecsétet. Ezt a testületet a Legfels?bb Bíróság elnökér?l nevezték el, akire Johnson elnök a vizsgálat vezetését bízta, helyette azonban - David Talbot amerikai újságíró szerint - Allen Dulles, a CIA Kennedy által nyugdíjazott ex-igazgatója vitte a prímet. Konklúzióit egy évvel kés?bb hozták nyilvánosságra 26 kötetben. Eszerint Lee Harvey Oswald egyedül követte el a tettét, egyértelm?en sohasem tisztázott indítékból. Három golyót l?tt ki a dallasi könyvraktár ötödik emeletének

egyik ablakából: az els? célt tévesztett, a második hátulról találta nyakon az elnököt, majd áthaladva rajta John Connally texasi kormányzóba fúródott, aki Kennedy el?tt ült az elnöki párt szállító nyitott limuzinban, a harmadik pedig telitalálatnak bizonyult, gyakorlatilag szétrobbantva az elnök fejét.

A hivatalos tézis ellenfelei meghamisított dokumentumokról (Oswald puskás fényképe, Kennedy bonctani jelentése stb.) beszélnek, és arról a túlságosan is ideális és túlságosan is komplett életrajzról, amellyel a hatóságok etették a sajtót alig pár órával Oswald letartóztatása után. Ráadásul a hivatalos ballisztikai szakvélemény is hagyott (enyhén szólva) némi kételyt maga után. Ez utóbbi kérdéssel a Kennedy - és az id?közben ugyancsak politikai merénylet áldozatává vált Martin Luther King - meggyilkolásának vizsgálatára utóbb felállított képvisel?házi különbizottság (HSCA 1976-78) is behatóan foglalkozott, és 1979-es jelentésében nyíltan bírálat tárgyává tette a Warren-bizottság munkáját és következtetéseit. Noha hitelesítette azt a feltételezést, hogy Oswald háromszor l?tt, és ? ölte meg hátulról az elnököt, a különbizottság mégis "95 százalékosra" teszi egy második orvlövész létezését. Jelentésének teljes terjedelmét azonban csak 2029 után ismerheti meg a közvélemény.

Hahner Péter történész és kollégája, Meszerics Tamás egyfajta "komilfó" leereszkedéssel viszonyul a JFK meggyilkolása kapcsán (is) felmerült összeesküvés-elméletekhez, amelyeket a szakmabeliek úgymond "minden részletre kiterjed?en megcáfoltak" (Népszabadság, 2013. november 22.). Efféle gondolatok azonban nem csak egzaltált képzelg?k agyából pattannak ki. Amint azt Ungváry Krisztián történész - konkrétan a kormány által felállítani tervezett Veritas Történetkutató Intézet kapcsán - nemrég kinyilatkoztatta: a "veritas" szó azt a látszatot kelti, mintha létezne egyetlen történelmi igazság, és valaki ennek az igazságnak a kizárólagos birtokosa lenne, holott ennél azért el?rébb tart a történettudomány, és egymás mellett több igazság is létezhet, a történészeknek éppen az a feladatuk, hogy minél sokoldalúbban, a politikától függetlenül mutassák be a múlt eseményeit (Népszabadság, 2013. november 13.).

Admonícióját bizonyára általános érvény?nek szánja, beleértve a holokauszt-kutatást is, amelyet számos országban (így nálunk is) törvényileg korlátoztak, de például francia történészek egy csoportja kampányt folytat a korlátozást elrendel? ún. Gayssot-törvény megváltoztatásáért. "A történelem az emlékezet csatája, de amikor az ellenbizonyítékot elfojtják, közelebb vagyunk a szovjet korszak történelem-gyártásához", írja Oliver Stone, aki szerint "mindig meg kell kérd?jeleznünk azokat, akik megmondják nekünk, hogy mit gondoljunk" ("JFK conspiracy denials are in denial", USA Today, 2013. november 21.).

Ami Kennedy meggyilkolását illeti, els?ként mindjárt a fivére, Robert találta hihetetlennek a "magányos gyilkos" teóriát, aki bár politikai okokból nyilvánosan nem hangoztatta, kezdett?l fogva összeesküvésre gyanakodott, és magánkörben bátyja özvegye, Jackie is osztotta ezt a nézetét (vö. Tim Naftali és Alexander Fursenko, One Hell of a Gamble: Khrushchev, Castro, and Kennedy, 1958-1964). Oswald másik feltételezett, de túlél? "áldozata", Connally kormányzó a maga részér?l "egyetlen másodpercig sem hitt a Warren-bizottság következtetéseiben"(idézi O. Stone uo.). S?t mi több, Kennedy utóda, Lyndon B. Johnson, akit egyes konspiracionisták a lehetséges összeesküv?k között tartanak számon, szintén összeesküvésre gyanakodott: "Sohasem hittem, hogy Oswald egyedül cselekedett, bár azt el tudom fogadni, hogy meghúzta a ravaszt" (vö. Leo Janos: "The Last Days of the President, LBJ in retirement", The Atlantic Monthly, 1973. július). Robert McClelland, aki a dallasi Parkland kórház fiatal sebészeként a merénylet után els?ként vizsgálta meg JFK holttestét, 50 évvel kés?bb is kategorikusan állítja, hogy a Warren-bizottság megállapításai "hamisak", és hogy "a gyilkossági parancs kormányunk legfels?bb szintjér?l jött...". Els? kézb?l származó információi szerint Oswald a CIA ügynöke volt, és csak "azért volt ott, hogy elterelje a figyelmet a másik lövészr?l" (metronews.fr, 2013. november 22.).

Ezek közé az XXL-méret? konspiracionisták közé tartozik Valéry Giscard d'Estaing volt francia köztársasági elnök is. Amikor amerikai hivatalos látogatásán megkérdezte vendéglátóját, Gerald Fordot, a Warren-bizottság egykori tagját, hogy vizsgálataikban mire jutottak, ezt a választ kapta: "El?ször arra a következtetésre jutottunk, hogy ez nem egy elszigetelt b?ncselekmény, hanem valami szervezett dolog. Abban biztosak voltunk, hogy szervezett volt, de nem tudtuk felderíteni, hogy kik által." Az eddigi francia köztársasági elnökök sorában racionális gondolkodása miatt "technokrataként" elkönyvelt VGE a televízió nyilvánossága el?tt nyilatkozva mindehhez hozzátette: "Létezett tehát egy szervezet, amelyet valójában nem derítettek fel, amely gy?lölte Kennedy elnököt, vagy félt t?le, és ezért elhatározta, hogy megszabadul t?le. Ez a meggy?z?désem" (RTL, 2013. november 21.).

Egy nappal Giscard d'Estaing szenzációs bejelentése után John Kerry amerikai külügyminiszter az amerikai köztévében ugyancsak elmondta, hogy komoly kétségei vannak a "magányos gyilkos" elmélettel kapcsolatban. Oswaldot szerinte irányították, hogy kik, azt nem tudja, de a CIA érintettségét kizárta (NBC, 2013. november 22.). Egyébként Kerry egy héttel korábban azt kérte, hogy nyissák meg a Kennedy-gyilkosság titkos archívumait. Ki tudja, talán olyan dokumentumok is lapulhatnak bennük, amelyek még a (magyar) történészeknek is újat mondanának. A konspiracionistákról nem is beszélve.

MD 2013. XII.4.-18.

Gazdag István - www.antidogma.hu

www.flagmagazin.hu - Egy Jobb magazin az Értékek mellett!

Ajánló